

[Indenrigsministeren.]

stemmig tilslutning til, at vi rejste spørgsmålet over for regeringen, og der var ingen, der gjorde indvendinger herimod. Jeg kan ikke andet end karakterisere det som en kraftig opbakning af synspunkterne.

Med hensyn til besparelser og de bemærkninger, som hr. Egon Jensen gør opmærksom på i hr. Børge Johansens indlæg: naturligvis er der ikke tale om, at amtsrådene, fordi de har fri udskrivningsret, ville give sig til at boltre sig og bruge mange penge. Amterne har jo fri udskrivningsret på den personlige skat, så det er ikke særlig relevant i og for sig at drøfte i denne forbindelse.

Må jeg så sige til hr. Glistrup, at jeg er meget forbavset over at konstatere, at ordføreren for fremskridtspartiet ikke kender reglerne for udskrivningen af amtskommunale skatter. Reglen er, at først skal der pålægges ejendommene 4 promille grundskyld, og derefter skal resten fordeles ligelet mellem grundskyld og personlig skat, men grundskylden kan ikke inklusive de første 4 promille overstige de 20. Og dermed kan jeg ikke se andet, end at amterne er bundet til under alle omstændigheder, når udgifterne har en sådan højde, som de har nu, at måtte gå op til de 20 promille.

Hr. Niels Helveg Petersens bemærkninger om frihed i fremtiden er jeg da meget interesseret i at få drøftet for at se, om det kan give anledning til en forbedring.

Hr. Flygaards bemærkninger om, at retsforbundet vil være med til at give frihed på den måde, at man har fri promilledannelse, men at halvdelen altid skal være udskrevet på grundskyld, tror jeg næppe vil vække begejstring nogen steder.

Dermed har jeg gjort mine bemærkninger, og jeg håber, at lovforslaget vil få en saglig og reel behandling i det udvalg, det bliver henvist til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hæklestrup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsi-

gelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophævelse af lov om en særlig afgift ved overdragelse af fast ejendom.

(Lovforslaget (nr. 16) findes i tillæg A. sp. 47, fremsættelsen i tidenden sp. 119).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Svend Jakobsen (S):

Det lovforslag, som vi her har til behandling, går i al sin enkelhed ud på at fjerne den 2½ pct.s afgift ved salg af fast ejendom, som blev indført i september 1972. Den blev jo indført samtidig med, at vi ændrede folkepensionsbidraget fra 3 til 1 pct. og derved gjorde det muligt at sænke trækprocenterne 2 points i forhold til det, de ellers ville være blevet.

Jeg forstår på bemærkningerne til lovforslaget, at man anser denne afgift for en u hensigtsmæssig finanspolitisk foranstaltning. Jeg vil gerne sige, at for socialdemokratiet er det mere positivt, det er mere hensigtsmæssigt at inddrage dele af de enorme værdistigninger, arbejdsfrie værdistigninger, der forekommer, end det er at lægge øgede byrder på arbejdsindtægterne.

Finansministeren siger i bemærkningerne til lovforslaget, at det må antages, at denne afgift har betydet stigende priser på fast ejendom. Jeg vil gerne spørge finansministeren: hvad bygger denne antagelse på? Bygger den på tro, eller bygger den på viden? Når finansministeren har den opfattelse, at ejendomspriserne er steget, så vil jeg også godt spørge: tror finansministeren, at han ved at fjerne denne afgift får en sænkning af prisen på fast ejendom, eller tror finansministeren, som jeg gør, at salgsprisen i et marked, hvor prisen afgøres af udbud og efterspørgsel, altid vil være den højest opnåelige? Hvis finansministeren er enig i denne betragtning, og han kan vel vanskeligt være andet som liberal, så betyder det jo, at regeringens forslag er en foræring på 550 mill. kr. Og det er vel at mærke ikke en foræring til kommende boligtagere, heriblandt de unge, som finansministeren nævner, det er

[Svend Jakobsen.]

en foræring til dem, der i dag besidder fast ejendom.

Jeg vil gerne sige om forslaget, at det jo i modsætning til lovforslaget om ændring af ligningsloven er et ganske enkelt forslag. Det er et forslag, der kun indeholder 26 ord og tal, men alligevel er det lykkedes at indsætte en bestemmelse, som vil skabe kaos i omsætningen af fast ejendom, hvis man fastholder den. Jeg tænker her på bestemmelsen om, at dette forslag skal træde i kraft pr. 1. oktober. Det er ikke gennemtanke. Og selv om vi ikke har nogen sympati for det forslag, der ligger her, så vil vi nødig, at folketinget, hvis der skulle vise sig at være tilslutning hertil, hvad jeg må tvivle på, skulle vedtage en lov, der har en bestemmelse, som vil betyde, at der i det kommende halve år vil ske en forvridding, hvorved vi vil opleve en række krumspring for at omgå gældende lov.

Jeg vil godt tilføje, at vi afviser ikke at drøfte en ændring af, vi afviser end ikke at drøfte ophævelsen af 2½ pct.s afgiften, men vi vil kun gå ind i en drøftelse omkring dette i sammenhæng med anden lovgivning, der giver samfundet en rimelig andel i de milliardgevinster, der hentes i fast ejendom. Finansministeren har i lovforslag nr. 17 om udskrivningsloven oplyst, at den samlede værdistigning af fast ejendom i perioden fra 1969 til 1973 er 156 mia. kr. Finansministeren oplyser samtidig, at bag ved disse 156 mia. kr. ligger der reelle forbedringer, nybygninger osv. til en værdi af ca. 50 mia. kr. Det vil altså sige, at i en 4-årig periode ligger der en værdiforøgelse på 106 mia. kr., som der ikke ligger nogen arbejdsmæssig indsats bag. Via den afgift, vi har til behandling her, nemlig 2½ pct.s afgiften, inddrager samfundet 500 mill. kr. pr. år. Jeg synes nok, at disse ting sætter dette forslag i relief.

Jeg vil gerne sige, at vi vurderer dette forslag ud fra, at det efter vor opfattelse betyder en foræring på 550 mill. kr. til de nuværende ejere af fast ejendom. Vi vurderer det ud fra, at det betyder en tilsvarende belastning af arbejdsindkomsterne, hvis dette forslag gennemføres. Og endelig mener vi, at der bør være sammenhæng i den økonomiske politik. Vi kender endnu ikke hele den sammenhæng, som dette forslag skal ses

i. Den del af regeringens buket, som vi til i dag har fået kendskab til, giver ikke anledning til en mildere bedømmelse af det foreliggende forslag, tværtimod. Der er en tendens i disse forslag, en klar, ensidig tendens, en tendens, som vi ikke kan lide, og jeg må derfor sige, at vi ikke kan medvirke til gennemførelse af det foreliggende forslag.

Glistrup (FP):

2½ pct.s afgiften på flytning er en hæslig og urimelig skat. Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt til, at vi kan gå ind for lovforslaget, for vi har så mange hæslige og urimelige skatter, som vi er nødt til at bevare for at finansiere de forskellige offentlige udgifter. Men selvfølgelig bevirker det, at vi går ind i en overvejelse af det foreliggende lovforslag.

Når man kigger nærmere på, hvad der er specielt for denne særlige skat, så er det, at den indgår som en del af omkostningerne ved en ejendomshandel. Omkostningerne ved ejendomshandler er jo efterhånden mange steder i landet ved at være oppe i størrelsesordenen 5-6 pct., og da ejendomspriserne jo er meget høje og kontantudbetalingerne meget små, og da omkostningerne også skal falde kontant, er der i allerhøjeste grad anledning til at kigge på problemet om omkostningerne. Men det turde være aldeles givet, at før man begynder at ophæve denne skat, burde man da i hvert fald nedsætte sådan noget som sagførersalærerne, for det er dog alligevel den hæsligste og urimeligste byrde, som er unødvendig på ejendomshandlerne. Så kan man eventuelt gå videre, så man også begynder at nedsætte lidt af stempelafgifterne.

Når man så videre kigger på, hvordan denne ekstra omkostning på ejendomshandel virker, ja, så er det jo således, at nok er det væmmeligt at skulle af med 2½ pct. mere, end man skulle have været af med, hvis man havde solgt, før Jens Otto Krag gik af som statsminister, men forholdet er dog immervæk det, at fast ejendom stiger sådan med en procent godt og vel om måneden, så det vil altså med andre ord sige, at 2½ pct.s afgiften betyder blot, at hvis man sælger i september måned, så får man den pris, som man ellers ville have fået, hvis man havde solgt engang omkring sankthans-tide; værre er denne 2½ pct.s afgift dog trods alt ikke.

[Glistrup.]

Dertil kommer, at vi jo hele tiden må gøre os klart, at tager man penge fra et beskatningsområde — her et beskatningsområde, som formentlig i løbet af et års tid eller to giver det meste af en milliard kr. i statskassen — så udskyder man stadig det tidspunkt, hvor vi virkelig for alvor kan komme i gang med at blive af med indkomstskatten. Og denne sidste betragtning har selvfølgelig været meget tungtvejende ved de meget indgående analyser, vi har haft ved drøftelser i fremskridtsgruppen vedrørende forslaget. Resultatet af drøftelsen blev som så mange gange før, og som det også vil blive mange gange i fremtiden, at vi i fremskridtsgruppen er indstillet på at lytte ikke blot til vore egne ordførere, men også til de andre ordførere her i salen, hvorefter hver enkelt fremskridtskvinde og fremskridtsmand tager stilling, når de har hørt på argumenterne. Det er jo det, folkestyret betyder, at man lytter til, hvad der bliver sagt her fra talerstolen og lader det være afgørende for, hvordan man stemmer.

Det standpunkt, vi kom til som følge af vore interne drøftelser, var, at ca. 70 pct. af gruppen er indstillet på at stemme imod forslaget. Ca. 30 pct. af gruppen, altså omkring 8½, er indstillet på at stemme for forslaget, men det kan glimrende ændre sig, før vi er kommet til vejs ende.

I vore overvejelser har vi også gjort os tanker om andre ting. For det første så er det jo således, at disse mange hundrede millioner kroner ikke blot kommer fra parcelhussalg, men også kommer fra andre ejendomsalg. Derfor har vi tænkt på en regel, hvorefter man f.eks. siger, at de første 400.000 kr. af handelssummen vedrørende fast ejendom slet ikke skal belægges med denne afgift eller med en nedsat afgiftssats, og således at det, der overstiger 400.000 kr., f.eks. skal belægges med 2½ eller 3 pct., hvordan man nu vil, ved provenumæssige overvejelser. Det vil være en forholdsvis enkel regel at gennemføre og muligvis af-

bøde det værste af de kritikpunkter, der har været imod det.

En anden ting, som vi har overvejet, er, at når 2½ pct.s afgiften virker så væmmeligt, som den gør, så skyldes det jo ikke blot, at venstrefolk har rendt rundt og gjort folk hysteriske og katolske i hovedet — modsat den tidligere kulturminister her i landet — vedrørende denne specielle lille afgift sammenlignet med, hvad vi ellers har af afgifter, nej, så skyldes det også, at de kontante udbetalinger er så små som følge af den kreditgivningssituation, som det er lykkedes hr. Per Hækkerup at tilvejebringe her i landet.

Men dér kunne man jo så eventuelt gøre det ved, at man simpelt hen siger: all right, lad os så give noget kredit med erlæggelsen af disse 2½ pct.s afgift på den ene eller anden måde, eventuelt ved sikring mod et pant i ejendommen. Det er ikke ordninger, vi er særlig begejstrede for i fremskridtspartiet, for de kan volde problemer, men det er dog noget, man kan tænke over.

Men der er skam også noget, vi er enige om i fremskridtspartiet. Vi er enige om — og enige med, forstår jeg, socialdemokratiets ordfører — at lovforslagets § 2 er fuldstændig tosset. Dér er det således, at skal vi af med denne 2½ pct.s afgift, eller skal vi ændre på den i øvrigt, så skal ændringen træde i kraft med det samme. Denne idé med, at den skal træde i kraft 1. oktober 1974, kan kun skyldes, at den højtærede finansminister er kommet i den situation, forhåbentlig for sidste gang i sit liv, at han har troet på, hvad cand.polit.erne i hans ministerium har sagt ham. Det må jeg råde ham til aldrig mere at gøre.

Christophersen (V):

Jeg kan på venstres vegne anbefale, at dette forslag får en velvillig behandling. Det er jo klart, hvad der har været problemet, og det er det samme, som vi har diskuteret i den foregående samling. Problemet med den afgift, som her blev indført, er, at den jo i

[Christophersen.]

realiteten lægges over på køberne, når vi har et sælgers marked, og det betyder igen, at en del af afgiften eller vel næsten hele afgiften i realiteten finansieres over pantebrevs-markedet. Dette har igen den virkning, at køberne altså får nogle højere boligudgifter, og de får først og fremmest nogle finansielle problemer, når de skal skifte bolig, og dermed kommer afgiften altså til at virke stærkt hæmmende på flytning, og hvis der er noget, vi ikke har brug for i et moderne samfund, så er det, at folk i urimelig grad bindes til den bopæl, de har.

Så siger man fra socialdemokratiets side, at når man fjerner denne afgift, vil det jo få nogle uheldige statsfinansielle virkninger, men jeg tror, at de fleste vil være enige om, at som et finanspolitisk middel, og det er jo det, ministeren, sådan opfatter jeg det, siger til med sine bemærkninger til lovforslaget, som et middel til at stramme, er denne afgift ikke særlig meget værd. Netop den omstændighed, at størstedelen af afgiftsprovenuet hentes ikke fra forbruget, men over kapitalmarkedet, gør jo, at afgiftens forbrugsbegrænsende virkninger er meget beskudne. De vurderinger, der har været fremme også i det økonomiske råds formandskabs beretninger og vurderinger af forskellige afgiftsformers virkninger på den økonomiske politik, viser jo også, at netop denne form for afgifter er noget af det mest virkningsløse, man har. Det er jo også det, der har været argumentationen for, at både venstre, det radikale venstre og det konservative folkeparti i forrige samling var enige om, at man kunne fjerne afgiften, uden at det havde nogen indflydelse af væsentligt omfang på den økonomiske politik.

Så kommer vi selvfølgelig til spørgsmålet om, hvordan man hindrer, at en afskaffelse af afgiften blot fører til, at sælgerne nu lige så stille indkasserer teltelsen. Det problem erkender jeg har en vis betydning, for det er klart, at hvis det er sådan, at det er køberne, der hidtil har måttet bære afgiften, så ville det jo også være rimeligt, at køberne fik fordelten af afgiftens afvikling.

Så længe der er tale om et sælgers marked, er det klart, at det er lidt vanskeligt at sikre sig, at det virkelige er køberne, der får fordelten. Det er lige så klart, at hvis man skal forsøge at tilrettelægge en fornuftig af-

vikling af afgiften, kunne der være idé i at benytte denne afviklingsperiode til ligesom at skabe en bedre balance mellem købere og sælgere, med andre ord at komme væk fra det udprægede sælgers marked og over til noget, der i højere grad lignede købers marked. Derfor kunne man måske godt som argumentation for datoen den 1. oktober hævde, at netop den omstændighed, at man ved at udskyde afviklingen ligesom skaber en forventning på ejendomsmarkedet om, at når afgiften forsvinder, da vil der indtræffe en nedadgående regulering af priserne. Netop derved kunne man måske opnå den fornuftige effekt, at afgiftens bortfald også blev til fordel for køberne. Jeg tror i hvert fald, det ville være en argumentation, som kunne tale til fordel for den 1. oktober 1974.

Man kan drøfte, om det er den rigtige dato, og der har da naturligvis også i regeringspartiet været overvejelser om, om man skulle finde en anden dato, men det er i og for sig ikke det, der er det væsentlige. Det væsentlige er, om man ved at tilrettelægge en fornuftig afvikling kunne opnå den effekt, som jeg her taler om, at skabe en forventning hos køberne om, at man, når afgiften forsvinder, ved at vente lidt kunne opnå at få gavn af, at afgiften forsvinder. For en sådan forventning, hvis den blev etableret, ville jo rent faktisk også — det ved vi, sådan er psykologien nemlig i den slags ting — føre til, at sælgerne var nødt til at tage hensyn hertil, når de skulle fastsætte deres pris.

Hr. Svend Jakobsen siger, at socialdemokratiet ikke vil afvise en drøftelse af forslaget, men at det i så fald må ske i sammenhæng med, at man drøfter andre muligheder for at inddrage spekulationsgevinster. Nu ved jeg ikke, hvad hr. Svend Jakobsen siger til. Det får vi måske også først at vide i det folketingsudvalg, der skal behandle sagen. I så fald vil vi godt vente med tålmodighed. Det er klart, at hvis socialdemokratiets tanker i denne retning ikke på nuværende tidspunkt er klart formuleret, skal jeg ikke bede om at få dem præciseret ved denne lejlighed, men det vil vi da se på, det er klart. Hvis socialdemokratiet vil fremkomme med et forslag, som er præcist, som er konkret, og som drejer sig om spekulationsgevinster, ja, så vil venstre selvfølgelig også drøfte det, men det må naturligvis for-

[Christophersen.]

udsætte, at forslaget ikke har de uheldige virkninger, som afgifter af denne type har, og som jeg efterhånden tror et flertal her i salen er enig med regeringen i derfor ikke er anvendelige.

Gudme (RV):

Det radikale venstre støtter regeringens forslag. Da det daværende flertal, socialdemokratiet og SF, som en del af en afgiftsbuket gennemførte denne afgift i september 1972, gik vi skarpt imod og lovede, at vi, så snart mulighed gaves, ville søge afgiften ophævet på ny. På linje med venstre og det konservative folkeparti har vi gentaget dette tilsagn under valgkampen, og det er derfor helt i overensstemmelse med vor indstilling, at dette forslag er et af de første, der kommer til behandling nu efter regeringens tiltræden.

Jeg behøver ikke at gentage de mange gode begrundelser for, at denne afgift skal fjernes. Finansministerens fremsættelse indeholder et kort koncentrat af disse begrundelser; jeg kan tiltræde de betragtninger, der findes her, og jeg var i stand til at supplere dem, hvis der var grund til det.

Vi ønsker derfor afgiften fjernet nu. Men nu er nu og ikke den 1. oktober 1974. Vi er helt uforstående over for denne fremrykkede ikrafttrædelsesdato, og hverken fremsættelsen eller bemærkningerne til lovforslaget indeholder da heller nogen forklaring. Jeg har hørt et par antydninger hist og her. Hr. Christophersens tale indeholdt et tilløb til en forklaring, men også kun et tilløb. Jeg lod mig i hvert fald ikke overbevise og finder ingen grund til at argumentere imod det. Jeg er snarere tilbøjelig til at opfatte det som en regulær misforståelse.

Vi har haft kvaler nok i det sidste par år med ubehændige valg af ikrafttrædelsesdato set i forhold til lovens fremsættelse eller dens vedtagelse. Jeg behøver blot at minde om de to ændringer af momsgodtgørelsesreglerne for byggeri, først begrænsningen i foråret 1972, hvor vi havde en periode på 3½, næsten 4 måneder, fra forslaget blev fremsat og til det trådte i kraft; og senere den fuldstændige afskaffelse i 1973, den, jeg tror godt, man kan sige nærmest pinlige historie, vi oplevede i fjor sommer.

Ved disse lejligheder lærte vi noget om,

hvordan det ikke skal gøres. Det drejede sig ganske vist kun om afgiftspålæg, men også ophævelse af en afgift kan medføre forvridninger og uønskede virkninger. Og det forekommer mig at være helt håbløst i forhold til befolkningen at vedblive med at opkræve en afgift de næste 8-9 måneder, samtidig med at vi — eller i hvert fald flertallet af os, sådan synes det da at tyde på, selv om det er svært at regne med hr. Glistrups 8½ medlem — er enige om at fortælle hinanden, hvor urimelig denne afgift er, og hvilke skævheder den fremkalder.

Mit parti agter derfor straks, når lovforslaget kommer til behandling i skatte- og afgiftsudvalget i næste uge, at fremsætte ændringsforslag om omgående ikrafttrædelse. Om det skal være dagen for forslagens fremsættelse eller dagen for ændringsforslagets fremsættelse eller dagen for lovens vedtagelse, det kan vi diskutere. Forskellen er så nogenlunde ens. Men denne lov skal i hvert fald træde i kraft, så den virker med det samme.

Vi opfordrer regeringen til ufortøvet at tilslutte sig dette ændringsforslag. Misforståelser er til, for at de kan blive rettet.

Juul-Madsen (KF):

Denne 2½ pct.s afgift på salg af fast ejendom var jo en plante, der groede frodigt i den daværende finansministers have, da forslaget blev fremsat i den ekstraordinære septembersamling i 1972. På en uge, ved det ærede medlem hr. Ømanns hjælp, voksede afgiften fra 1 pct. til 2½ pct. Det blev forslaget naturligvis ikke bedre af. Det konservative folkeparti, der principielt er modstander af skat på boligen, er også modstander af skat på salg af boligen. Jeg ved godt, at der endnu er mere eller mindre sekterske kredse i dette folketing, der tror, at noget kan blive billigere af, at man gør det dyrere, og at boligen kan blive billigere af, at man lægger skat på den. Men hvad enten der er tale om en 2½ pct.s afgift, eller der er tale om en kapitalvindingsskat, som visse kredse i dette folketing fabler om skal vende tilbage også på boligens område, er der tale om at gøre boligen dyrere. I jo højere grad en bolig er beskattet, når den sælges, jo dyrere bliver den, når den skal handles. Og vi lever jo i en tid, hvor dette at have sin egen bolig, hvad enten det nu er parcelhus, sommerhus eller

[Juul-Madsen.]

en anden form for fritids/helårsbolig, f.eks. husmandsstedet, der bygges om til et hyggeligt og rekreativt forum for en familie, så vil der blive stadig flere og flere i dette land, der under den ene eller den anden form ejer sin egen bolig — og det lige fra arbejdsmand til direktør for at bruge en populær vending. Hvorfor så gøre denne bolig dyrere ved en urimelig beskatning, det hører ikke hjemme i et moderne samfund.

Det konservative folkeparti var modstander af denne skat, da den blev indført, og vi hilser det velkommen, at den nye regering med det samme, således som de tre borgerlige partier lovede under valgkampen, foreslår, at denne skat bortfalder.

Men jeg må sige ligesom hr. Gudme, at nu skal være nu. Der er ingen rimelighed i, når afgiften skal bortfalde, at advokater og ejendomsmæglere og befolkning skal leve med at finde ud af, hvordan de nu klarer problemerne, hvis de ønsker at handle nu, men først kan komme af med skatten pr. 1. oktober. Jeg må derfor helt klart sige for mit partis vedkommende, at hvis ikke hr. Gudme havde bebudet at ville stille ændringsforslag, så ville mit parti gøre det. Vi vil afskaffe denne afgift, men vi vil afskaffe den nu, og jeg vil henstille til den højtærede finansminister at følge et godt råd i denne sag.

Børge Johansen (CD):

Mit partis stilling til dette forslag vil i nogen grad afhænge af, hvor meget hold der er i ministerens bemærkninger om de ulemper, der er forbundet med afgiften. Der skal for os at se en hel del ulemper til for at påføre staten et provenutab på 550 mill. kr., men hvis det er rigtigt, at afgiften især rammer de unge, der vil bosætte sig, og belastere pantebrevsmarkedet utåleligt og bidrager til at hæve ejendomspriserne, så vil vi gerne drøfte det fordomsfrit i udvalget. Jeg vil føje til, som det er sagt fra radikal side, at skal den ophæves, så bør det være straks.

Ømann (SF):

Dette er jo ikke en skat på boligen, det er en skat på handel med ejendomme. Der har været fremsat mange subtile betragtninger her i dag om prisvirkningen. Den er ganske

simpel. Hvis det er et købers marked, så kommer sælger til at betale de 2½ pct.; hvis det derimod er et sælgers marked, så kan det være køberen, der kommer til det, og det har noget at gøre med kritikken af, at man afskaffer denne afgift lige netop nu.

Det kan da godt være, at man tilsigter, skal vi sige mere lempelige vilkår for parcelhusene, for det er jo det, det i hovedsagen drejer sig om ved disse omsætninger, når man ser på omsætningsstatistikken, men mon man alligevel ikke må erkende, at markedet fra sælgers side på disse huse ligger lavt for øjeblikket? At vi i virkeligheden nu i 1974 bevæger os ind i et år, hvor der er et købers marked? Det vil jo så sige, at al den kritik, der har været, om, at hidtil var det køberen, der skulle betale afgiften, ikke gælder mere, nu er det sælgeren, der skal betale den, og det vil sige, at denne afgift i virkeligheden kommer til at virke prisdæmpende. Så kan man sige: nå ja, det er da ikke sikkert, at den virker prisdæmpende. Jo, det er det. I det øjeblik der er en afsætningskrise, og i det øjeblik man har at gøre med et marked, som er i den grad inflationsbefængt, og hvor der ikke bygges og sælges noget nyt parcelhus, uden at der er en skudsikker gevinst på hvert enkelt hus på opimod 100.000 kr., så er der jo virkelig luft i denne affære, og så vil det sige, at afgiftens bevarelse ville betyde en prisdæmpning.

Derfor synes jeg, det er det mindst gunstige tidspunkt, regeringen overhovedet kunne være kommet med dette forslag på, men jeg vil også sige, at det er groft, når man går til valg på, at man vil nedsætte indkomstskatterne, at man så som led i sine julegaver til proselytter, altså nogle, der står én nær, deler den ene skattelettelse ud efter den anden og så oven i købet kommer her med en bombe på 550 mill. kr., som uvægerligt vil omsætte sig i en relativ forøgelse af indkomstbeskatningen. Det er et stærkt stykke. Jeg kunne forstå, om man var kommet med det, hvis det var led i en konstruktiv antiinflationspolitik, nemlig hvis man sagde, som sandheden er, at der er jo meget, meget store gevinster at høste bare ved at eje en ejendom. Hver dag stiger værdien, og der indhøstes daglig gevinster ved salg, og de gøres kontante disse gevinster, og de er i høj grad med til at præge inflationsbilledet. Hvis man dér havde sagt:

[Ømann.]

ja men villkåret for at afskaffe denne afgift er, at man indfører en kapitalvindingsafgift på disse avancer, så ville jeg have været til at tale med. Men i sin nøgenhed, som dette forslag er fremsat, dér må jeg sige, at det har ingen som helst sympati fra vores side.

Jens Møller (KrF):

Vi mener, at den lov, der nu skal afskaffes, er en meget uheldig lov, bl. a. fordi den rammer i flæng og særlig går ud over de mennesker, der af den ene eller den anden grund er tvunget til at flytte mange gange i løbet af deres liv. Den hæmmer også bevægeligheden på boligmarkedet og påvirker dermed også andre sider, f. eks. trafikken. Vi vil altså meget gerne gå med til, at denne lov ophæves, så meget mere som vi hilser det med glæde, hver gang der findes et område, hvor statens lange finger ikke længere kan komme ned i borgernes lomme.

Men vi er også noget betænkelige ved den 1. oktober som ophævelsesdato. I modsætning til den radikale ordfører forstår vi godt venstres argumentation for det, at det skulle dæmpe handelen og dermed kapitalbehovet og efterspørgselspresset. Vi tror bare ikke rigtig på, at det virker, fordi denne lov jo på mange måder vil kunne omgås. Et medlem af fremskridtspartiet har allerede offentligt fortalt, hvordan man bærer sig ad med at omgå den. Hvis ikke den bliver omgået, vil den i øvrigt sikkert medføre en vældig pukkel i handler lige efter 1. oktober, og det er jo noget af det, man skal passe på i et moderne erhvervsliv. Alt for mange, skal vi sige pukler og alt for mange voldsomme sammenstuvninger af ting, det gør det hele besværligt og skaffer ekstra administration. Derfor vil vi mene, at det var nok bedst, hvis den kunne blive afskaffet med det samme, som andre har ønsket heroppe, men hvis det ikke kan lade sig gøre — det kan jo tænkes, at det af økonomiske grunde ikke kan lade sig gøre, af provenumæssige grunde — så kunne vi tænke os, at man måske kunne finde frem til en ordning, så den blev aftrappet over en vis periode, f. eks. med 1/2 pct. hver anden eller hver tredje måned. Derved ville trinene blive så lave, at man ligesom ville mangle opfordringen til at prøve på at omgå dem, og den ville alligevel have den afdæmpende

virkning. Men vi vil gerne være med til at behandle dette lovforslag i udvalget.

Kaj Hansen (DKP):

Alle finansministre opfinder jo nye skatter. Der er ikke meget, der går ram forbi, heller ikke mad og bolig. Den afgift, der her behandles, og som blev gennemført af S og SF, var en regulær boligskat, hvilke betegnelser man end smykker den med. Vi er helt klart imod enhver beskatning af almindelige boliger, og den skat har også været med til at presse priserne i vejret, og selv om man siger, at det er sælgeren, som skal betale, så er det jo i mangfoldige tilfælde køberne, som kommer til at betale gildet. Så meget om det principielle i denne sag.

Nu er der imidlertid det ulykkelige ved mange af de love, der ikke burde være gennemført, at selv om de ophæves, så kan forholdene ikke føres tilbage til deres udgangspunkt, i dette tilfælde til 1972. Den skat er nu indgået i prisniveauet, og derfor føler vi os ikke overbevist om, at en ophævelse af loven nu vil medføre et tilsvarende fald i ejendomspriserne. Vi vil da også gerne bede finansministeren dokumentere, at noget sådant vil finde sted, og bedre endnu ville det være, om regeringen ville garantere, at et sådant prisfald ville blive resultatet af lovens ophævelse. Vi har ikke haft noget ansvar for denne lovs gennemførelse, og indtil vi får dokumenteret, hvad konsekvenserne af en ophævelse vil blive, vil vi vente med at tage endelig stilling til forslaget.

Hr. Christophersen sagde, at nu skulle man vedtage denne lov, så skulle der brede sig nogle forventninger i befolkningen om prisfald på ejendomme. Den befolkning, vi lever midt iblandt, har haft forventninger om prisfald mange gange, men resultatet er altid blevet større og større prisstigninger, og vi kan ikke bygge vor politik på de forventninger, hr. Christophersen må gå rundt med. Derfor vil vi gerne have dokumenteret, hvad konsekvenserne vil blive af ophævelsen af denne lov.

Og for øvrigt vil jeg gerne sige over for alt det andet, der er lagt på bordet, at den stilling, vi tager til dette lovforslag, vil selvfølgelig også blive påvirket af hele situationen på boligområdet, der kommer til behandling, og af de forslag til løsninger, som regeringen vil fremkomme med.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet finder, at denne 2½ pct.s afgift alene kan betegnes som en omsætningsafgift. Den rammer rige og fattige i flæng, den skelner ikke, den skaber forvridninger på markedet, den fastlåser boligen, den forhindrer folk i frit at flytte hen, hvor de ønsker at bo. Den bringer på ingen måde ejendomsprismarkedet ind i mere fornuftige baner, den bringer ikke priserne nedad, tværtimod. Den er uheldig for den personlige frihed, den er uheldig for erhvervsudviklingen, for det frie arbejdsvalg for hver enkelt og for fritidslivsvalget. Den tjener intet godt formål, den begrænser udbuddet, den skal væk.

Retsforbundet vil derfor støtte det fremsatte lovforslag med en vis modifikation, nemlig med hensyn til ikrafttrædelsesdatoen. Jeg synes, det var glædeligt at konstatere hr. Christophersens begrundelse for at sætte datoen så sent som den 1. oktober, idet det røbede venstreintentioner i retning af at få begrænset priserne på ejendomsmarkedet. Det er nye toner, som retsforbundet vil hilse velkommen fra venstres side. Jeg tror nok, at hvis venstre virkelig vil angribe denne problemstilling seriøst, må vi finde andre veje. Jeg tror også nok, at vi ikke behøver at skære særlig meget ud i pap, at det er afgiftsveje, vi må gå for at få en løsning på dette problem, og vil venstre vise sig initiativrig på dette område, skal det ikke skorte på støtte fra retsforbundets side.

Vi tror imidlertid ikke på, at denne udskydelse til den 1. oktober tjener et formål i retning af det, som hr. Christophersen og venstre gerne vil støtte, og som vi også ville have støttet, hvis det havde været midlet i retning af det. Vi nærer ingen forventninger i den retning. Vi nærer derimod nogle forventninger til, at ejendomshandelen vil gå i stå. Vi nærer nogle forventninger til, at man ved en sådan udskydelse af lovens ikrafttræden vil appellere til, at man foretager handler under bordet, og vi finder det ikke rimeligt, at man fra folketingets side i lovgivningsarbejdet stiller appeller frem af den art.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg vil gerne takke for, skal vi sige den forholdsvist velvillige modtagelse, lovforslaget som helhed har fået. Jeg har forstået, at

der trods alt er en betydelig interesse for, at man i udvalget drøfter dette spørgsmål videre.

Hr. Svend Jakobsen var som så ofte før inde på de enorme prisstigninger, der finder sted, og at disse enorme værdistigninger skal inddrages. Ja, vi har jo på forskellig måde mulighed for at inddrage disse ting, og vi har endda gennemført det på en sådan måde, at mange mindre, selvstændige erhvervsdrivende får inddraget så store dele af deres værdistigninger, at de ikke har mulighed for bagefter at anskaffe sig en bolig til bare et rimeligt niveau. Der er nok flere problemer i det end bare her fra folketingets talerstol ligesom over for offentligheden at give udtryk for, at der her og i forbindelse med denne lovgivning ligger et vældigt problem.

Så spørger hr. Svend Jakobsen mig, hvad jeg bygger den argumentation på, at 2½ pct.s afgiften har været medvirkende til at forøge priserne på fast ejendom her i landet. Ja, jeg har for mine synders skyld op igennem min tilværelse haft en hel del med køb og salg at gøre på forskellig måde, og jeg har nu altid følt det sådan, at hvis det var et sælgers marked, så var det ham, der solgte, der bestemte prisen, og omvendt, hvis det var et købers marked. Da man i sin tid gennemførte denne 2½ pct.s afgift, da var det — det tror jeg hr. Svend Jakobsen må give mig ret i — i allerhøjeste grad et sælgers marked. Det var på et tidspunkt, hvor ejendomspriserne pressedes op i kraft af den efterspørgsel, der var, og på dette tidspunkt argumenterede man fra det daværende flertal her i folketinget for, at denne afgift absolut skulle gennemføres, for den skulle sælgeren betale. Hvis man har en lille smule fornemmelse af, hvordan disse problemer ligger, tror jeg at kunne sige, at så var det ikke særlig hensigtsmæssigt, at man på daværende tidspunkt gennemførte denne afgift. Vi har fra vores side altid været imod den, fordi vi mente, den havde en række uheldige virkninger, fordi vi mente, det var urimeligt, at hvis folk skulle flytte, det være sig lønmodtagere eller erhvervsdrivende, der ville skifte ejendomsstørrelse, måske erhvervsvirksomhedsstørrelse, lønmodtagere, der på grund af deres arbejdsforhold skulle sælge hus og købe hus et andet sted, så skulle de betale 2½ pct. i afgift til staten.

[Finansministeren.]

Dette var efter vores opfattelse og efter min opfattelse ikke rimeligt.

Med hensyn til lovforslaget har der jo været en temmelig udpræget kritik af ikrafttrædelsestidspunktet, og det er klart, det kan man da drøfte. Når jeg har valgt at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for denne lovgivning til den 1. oktober, var det ud fra den betragtning, at jeg i de måneder, der forløb indtil da, kunne skabe et købers marked og derfor ligesom tvinge priserne ned, så det i hvert fald ikke blev sælgerne, der skulle indkassere nogen gevinst ved ophævelsen af denne afgift.

Jeg er fuldstændig klar over, at der kan rejses mange problemer, og jeg må indrømme, at i den problemstilling, der har været nævnt, har det ikke for mig måske så meget været det primære argument, at der kunne blive en lidt langsommere handel — jo, jeg ville tilstræbe, at man ved en lidt langsommere handel måske for ejendomsmæglere ikke fik helt den samme omsætning som tidligere, men for mig var det mere et spørgsmål, om man ved udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet kunne opnå en gunstigere virkning over for de unge og over for dem, der i det hele taget skulle etablere sig enten i bolig eller inden for erhvervslivet. Så ville jeg gerne medvirke dertil.

Jeg vil også understrege, at denne tanke om 1. oktober ikke er fostret i nogle cand. polit.ers hjerner i mit ministerium; den er ganske enkelt fostret ud fra en nøgtern overvejelse over, hvordan disse virkninger ville forløbe, enten hvis man ophævede afgiften straks, eller hvis man udskød det i nogle måneder.

Jeg vil gerne understrege dette, for det er ikke sådan, at det er en tanketorsk — som man næsten kunne tro — at man har sat denne dato på. Denne dato er altså sat ind ud fra en nøgtern overvejelse om, at det måske, når man skulle ophæve den, ville være mest hensigtsmæssigt.

Jeg forstår, at der er vældig interesse for, at det skal ske hurtigst muligt, måske med nogle konsekvenser, som jeg ikke har ønsket, men for mig er det mere det centrale, at loven bliver ophævet, og jeg vil naturligvis positivt overveje de forslag, man under udvalgsbehandlingen på disse områder vil komme frem med.

Hr. Glistrup var inde på nogle betragtninger om minimumsgrænse. Jeg tror ikke, det vil være særlig hensigtsmæssigt, hvis man skal til at operere med minimumsgrænser af den ene eller den anden karakter på disse områder. Vi har mange minimumsgrænser af forskellig karakter, der virker uheldige i vor skattelovgivning, og jeg vil være meget overrasket, hvis hr. Glistrup, med den indstilling han har, netop skulle være den, der igen ville være med til at indføre en ny uheldig regel på dette område. Det tror jeg ikke man skal gøre.

Jeg håber, det vil være muligt under det videre udvalgsarbejde at samle tilslutning og samle et flertal for, at denne lov skal ophæves.

Må jeg sige til hr. Ømann, at man kan ikke lade være med at undre sig, når nu hr. Ømann mener, at tidspunktet er uheldigt valgt. Jeg vil dog sige til hr. Ømann, at tidspunktet for lovens indførelse var det uheldigst valgte, nogen i denne sal kunne finde frem til, og det havde vel mere at gøre med, at den daværende regering for enhver pris skulle skaffe øgede statsindtægter for at dække nogle af de øgede udgiftsområder ind, som fremkom i den daværende finanslov. Man kan jo vende argumentationen for og imod til enhver tid, men jeg tror, at det, der er afgørende i øjeblikket, er, at man nu beslutter sig til at ophæve denne lov og derved skaber billigere omsætningsmuligheder, fører de forkerte resultater af denne lov ud af lovgivningen igen, og jeg håber, at man i et positivt udvalgsarbejde vil nå frem til en sådan beslutning.

Formanden:

Vi går nu til anden omgang. Ønsker nogen at udtale sig?

Svend Jakobsen (S):

Jeg skal gøre en enkelt bemærkning til finansministeren, som konstaterer, at vi har et sælgers marked. Finansministeren har en forventning om, at hvis han fik nogle måneder til sin rådighed, ville han kunne skabe købers marked. Jeg vil godt spørge finansministeren, om det alene hviler på den mere psykologiske betragtning, som hr. Christophersen var inde på, om, at hvis man nu skabte en kunstig pause her i sommermånedernes løb, ville det betyde, at der var så

[Svend Jakobsen.]

stor efterspørgsel, at prisen ville blive sænket. Hvis dette er det eneste, der ligger i finansministerens måde at skabe købers marked på, er det en meget kortsigtet betragtning, så er det jo kun noget, der får virkning i de omsætninger, der finder sted lige bestemt omkring og umiddelbart efter 1. oktober, hvor vi derefter er ovre i den gamle gænge igen, hvor det er sælgers marked og dermed den højest opnåelige pris. Hvis det er sådan, det skal opfattes, vil det altså sige, at finansministeren accepterer, at denne større gevinst skal gå til dem, der i dag besidder fast ejendom.

Jeg vil gøre en enkelt bemærkning mere om dette; den har også noget at gøre med det, hr. Ømann var inde på. Hr. Ømann havde en opfattelse af, at vi i løbet af denne sommer kunne opleve, at det blev et købers marked. Jeg tror, det bliver anderledes; det bliver specielt anderledes, hvis vi skulle komme i den situation, at det ligningslovsforslag, vi i dag har haft til behandling, skulle få flertal i dette ting. Hvis finansministeren får held til, at de nye ejerboliger kun skal beregne det, der så enkelt kan siges som 4 pct. af 70 pct. af 80 pct. af anskaffelsessummen — det er jo det, som vi har behandlet tidligere i dag — hvis det bliver tilfældet, vil vi opleve en efterspørgsel af ejerboliger, som kan give os et nyt boom i dette område. Det vil i realiteten sige, at vi kommer til at stå med noget, der ligner 2,5 - 2,8 pct. i lejeværdi over for markedrenten og dermed nogle underskudsstørrelser på egen bolig, som vi aldrig tidligere har kendt i dette land. Finansministeren kender konsekvenserne af det, ved, at det giver en ny prisstigningsbølge, ved, at det giver en ny efterspørgselsbølge, som betyder, at det bliver sælgers marked fortsat, og derfor er dette forslag også en foræring til besidderne af fast ejendom i dag.

Glistrup (FP):

Jeg forstod på finansministerens svar, at jeg åbenbart ikke havde formået at udtrykke mig tydeligt nok vedrørende denne 400.000 kr.s grænse, som vi har tænkt på. Finansministeren har selvfølgelig ret i, at vi har rigeligt med grænser og regler og bestemmelse i lovgivningen, og at man derfor skal være forsigtig, hver gang man begynder

at lave endnu en krummelure på de forskellige skatteregler. Men tanken var den enkle, at dér, hvor der virkelig er meget stærke argumenter over for denne 2½ pct. skat på flytning, er, når en mand skal sælge sin bolig, sit enfamilieshus, og flytte et andet sted hen, for så ryger disse kontanter ud, så han ikke kan klare flytningen. Men nu vil det jo typisk være handler, hvor salgssummen selv i denne del af Danmark ikke væsentligt overstiger 400.000 kr. Med andre ord ville man løse problemet på en enkel teknisk måde, hvis man sagde: all right, 400.000 kr. — og det er da en ting, der til at huske for de advokater, ejendomsrådgivere og tinglysningskontorer, der optræder med disse ting — de første 400.000 kr. i enhver handel er fri for denne afgift, og så ryger afgiften kun på over de 400.000 kr., det vil med andre ord sige, at afgiften særlig kommer til at ramme millionhandlerne.

Og dér kunne man så eventuelt tænke sig for ikke at få noget provenumæssigt tab eller i hvert fald begrænse det provenumæssige tab, at så er det ikke en 2½ pct. afgift ud over 400.000 kr., men måske en 3 pct. afgift, en 4 eller 4½ pct. afgift, alt efter hvordan man vil lave det. På den måde vil altså kernepunktet i venstres kritik af 2½ pct. afgiften blive ramt, uden at provenutabet vil blive så stort, som det ellers vil være, for der er masser af millionhandler, der typisk er på ejendomme, der måske har været ejet i 20-30-40 år, og hvor salgssummen nu er 10 gange så meget som det, man oprindeligt har erhvervet den for, handler, der glimrende kunne bære ikke en 2½ pct. afgift, men en 4½ pct. afgift el.lign.

Det var altså bare en tanke til et eventuelt kompromis, således at man kunne samle et større flertal om lovgivningen på dette område.

Christoffersen (V):

Jeg skal ikke forlænge denne debat meget, men jeg må sige, det undrer mig stadig, at hr. Svend Jakobsen på socialdemokratiets vegne udelukkende argumenterer ud fra det synspunkt, at ophævelsen af afgiften ligesom skulle være en slags foræring til dem, der ejer noget. Jeg synes også, at hr. Svend Jakobsen og socialdemokratiet burde overveje den uheldige indflydelse, afgiften har haft og, hvis den ikke afskaffes, stadig

[Christoffersen.]

vil have på hele bevægeligheden på arbejdsmarkedet. Vi har jo en del steder i landet den situation, at folk af forskellige grunde flytter væk, og de steder i landet ved vi jo det i en del tilfælde vil kunne være sælgerne, der betaler afgiften. Derefter flytter de til de andre dele af landet, hvor der er en kraftig udvikling i gang, og hvor efterspørgslen efter fast ejendom er stor. Her er det — og det er jeg ganske enig med finansministeren i — naturligvis køberne, der kommer til at betale afgiften. Derved får vi altså den virkning frem, som jeg nævnte i mit første indlæg, og som en række medlemmer har nævnt her fra denne talerstol i dag: at afgiften i realiteten kommer til at virke stærkt hæmmende på folks mulighed for at flytte fra sted til sted.

Vel, det er en arbejdsmarkedspolitisk betragtning, som jeg her fremfører, men den synes jeg dog også burde interessere hr. Svend Jakobsen og hans parti. Hvis der er noget, som vi ikke har brug for i den nuværende situation, så er det, at man gennem afgiftssystemer ligesom forhindrer folk i at flytte. Jeg tror, at det også ud fra en sådan betragtning ville være nyttigt, hvis socialdemokratiet tog sit standpunkt op til overvejelse en gang til.

Gudme (RV):

Både hr. Glistrups første og andet indlæg godtgjorde, at så længe vi har ham i huset her, har vi en stadig kilde til frydefuld forundring.

For det første er jeg helt uforstående over for, at når man kan beskrive en afgift som hæslig og urimelig, kan det i sig selv ikke være begrundelse nok for at ophæve den. Jeg synes dog, det måtte være et naturligt ræsonnement at sige, at en af de seneste hæslige og urimelige afgifter, vi har fået pålagt, ville det være den rigtige faktorerens orden først og fremmest at ophæve. At man altså gør det på den måde, at de byrder, vi sidst har fået lagt oven på os, starter vi med at få fjernet.

Men så var der det næste, og det var egentlig det, der i endnu højere grad gav anledning til forundring. Det var, at hr. Glistrup syntes at blive fanget af sit eget tankespind, idet han under udtryk for, hvilken splittelse, hvilken uoverensstemmelse der var inden for fremskridtspartiet, hvilke tanker der myldrede med hensyn til, hvordan man måske alligevel kunne gøre noget i denne sag, sagde, at der var mulighed for, at man kunne gøre det sådan, at man ikke krævede afgiften i det øjeblik, der blev handlet, men i stedet for lod den stå sådan, at den blev tinglyst som en prioritet på ejendommen.

Så vil jeg gerne spørge: er det ikke et kæmpestykke papirusseri at sige, at 2½ pct. af salgssummen, som man altså ellers havde haft den mest aktuelle grund til at kræve, når der blev handlet, nu skal indefrys i ejendommen og senere være til besvær for den køber af ejendommen, der flytter ind i huset, og senere være til besvær i forbindelse med kommende pantsætninger, relaxationer, og hvad ved jeg? Jeg synes, hr. Glistrup her faktisk illustrerer, at når man netop skal gå ud på tankestigen, bevæger man sig videre ind i alle mulige former for forviklinger, et typisk eksempel på, at når man vil prøve på at lave et kompromis eller finde frem til noget nyt, så laver man yderligere et stykke fortvivlet lovgivning. Derfor tror jeg, vi i hvert fald skal prøve at forhindre det, hr. Glistrup her fremfører som et konstruktivt forslag.

I øvrigt sluttede hr. Glistrup jo med at sige, at han var modtagelig for fornuft, at han ville lytte; derfor håber jeg, at det under udvalgsarbejdet kan være muligt at tale så fornuftige ord til hr. Glistrup, at han vil lytte. Sådan som debatten har udviklet sig, synes noget at tyde på, at flertallet afhænger af, om hr. Glistrup vil tage imod fornuft og vil lytte.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg går ud fra, at jeg kan blive enig med hr. Svend Jakobsen om, at hvis det er et

[Finansministeren.]

sælgers marked, er det køberen, der betaler de 2½ pct. Modsat: hvis det er et købers marked, er det sælgeren, der betaler. Hvis vi er enige om rent principielt, at det i praksis altid foregår på den måde, så forstod jeg slet ikke hr. Svend Jakobsens sidste bemærkning, det må jeg indrømme. Det kan være mig, der er lidt tungtopfattende — det har man jo også lov til at være en gang imellem. For hr. Svend Jakobsen siger, at hvis man ved at udskyde ikrafttrædelsen til oktober får ligesom skubbet prisen lidt ned, fordi alle disse sælgere ikke kan komme af med deres ejendomme, og så ophæver man altså afgiften, ja vel, så vil der optræde nogle købere, men det kunne godt være, at sælgernes antal på det tidspunkt ville være så stærkt, at det i hvert fald ikke blev sådan, at sælgeren så indkasserede de 2½ pct., og det var det, der var målet med det. Jeg forstod altså rent ud sagt ikke logikken i argumentationen, men jeg understreger, at det kan være min fejl.

(Kort bemærkning).

Svend Jakobsen (S):

I mine bemærkninger lå, at jeg ikke afviste, at der kunne blive en øjeblikkelig virkning i retning af det, finansministeren gjorde rede for i sit første indlæg, men jeg understregede også, at hvis der ikke lå andet i det end dette forsøg på at opsummere købernes antal til situationen 1. oktober, var det en korttidsbetragtning, hvor vi, lige så snart markedet var normalt igen, ville være i den situation, at det var sælgers marked, og dermed vil prisniveauet lægge sig så højt, at vi må acceptere, at situationen er den, at vi har foræret nuværende ejere af fast ejendom et beløb svarende til de 2½ pct. Jeg vil gerne understrege, at det er min bestemte opfattelse, at så længe vi ligger i et sælgers marked, lægger prisen sig på det højest opnåelige, uanset hvilken stempelafgift der er, uanset 2½ pct.s afgift, det tager sælgeren ikke hensyn til, han tager hensyn til én eneste ting, og det er, hvor meget han kan få for sin faste ejendom. Det er den situation, vi har, det er den situation, som finansministeren vil forstærke med sit ligningslovforslag.

(Kort bemærkning).

Ømann (SF):

Skal vi dog ikke stoppe den diskussion om virkningen af ikrafttrædelsesdatoen den 1. oktober, den får ingen som helst prismæssig virkning; man indretter sig. Der er da ingen, der skal bilde os ind, at folk ikke vil handle ejendomme hele sommeren, selvfølgelig vil de da det. Det, der er afgørende, er, hvornår de sætter deres navn på prent på en slutsedel; så vidt jeg husker, er det den afgørende dato i forbindelse med denne lov, men det kan man da lade være med.

Jeg vil gerne spørge finansministeren: tror finansministeren ikke, at man kan lade være med det?

Jens Møller (KrF):

Nu er det blevet fremført fra mange sider, dette spørgsmål om, hvorvidt det er køber eller sælger, der betaler afgiften. Jeg kan ikke indse, at det har den helt store betydning. Man snakker, som om det altid kun var ejendomshandlere, der solgte ejendomme i dette land. Jeg tror nok, at ved de fleste handler, der sker her, er det en familie, der skal flytte fra ét sted til et andet, og det vil sige, at i det ene tilfælde optræder de pågældende som sælger og det andet sted som køber, og så er de jo i hvert fald sikre på at komme til at betale afgiften. Hvis de er uheldige, kan de måske endda komme til at betale den to gange.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg er enig i, at vi godt kan afslutte denne debat, for vi kommer nok ikke nærmere ved det.

Hr. Svend Jakobsen sagde, at hvis det har en afdæmpende virkning, kommer der efter 1. oktober et efterspørgselspres, altså efter at vi har ophævet afgiften, og så når man op på det samme. Nej, det gør man ikke, for så skal der ikke oven på sælgerens pris betales 2½ pct. af køberen, hvis man er kommet i et sælgers marked efter den 1. oktober. Det er det, jeg insisterer på er en fordel.

Må jeg sige til hr. Ømann: jo, det er da muligt, man indretter sig. Vi har heller ikke regnet med det fulde provenu i det finans-

[Finansministeren.]

lovforslag, der kommer, det kan jeg godt sige. Men hvis man skriver under på noget, der er forpligtende — det behøver ikke være en slutseddel, det kan være noget, der er juridisk bindende, selv om det ikke er en slutseddel — så er man pligtig til at betale de 2½ pct. Det afhænger af et tillidsforhold mellem køber og sælger, hvorvidt man kan udskyde en sådan underskrift. Jeg er da fuldstændig åben over for, at den mulighed foreligger, men den vil ikke foreligge i alle tilfælde.

Må jeg sige til hr. Jens Møller, at de problemer, hr. Jens Møller rejser, er jeg også klar over. Jeg synes, det må indgå i den videre overvejelse, om man ud fra det ene hensyn skal afskaffe afgiften straks eller ud fra det andet hensyn skal udsætte det i nogle måneder. Jeg stiller mig åben over for den udvalgsbehandling, der skal finde sted.

Mølgaard (DR):

Jeg er meget taknemlig for en god portion af de intentioner, motiver og målsætninger, der er røbet fra forskellig side i forbindelse med tanken om, om vi skulle aflive denne 2½ pct.s afgift straks, om vi skulle finde en prioritetsplacering på denne afgift for fremtiden, eller om man kunne finde andre modeller for at sikre, at samfundsskabte værdier blev overdraget det samfund, de vitterlig burde tilhøre.

Jeg synes, det er konstruktivt, hvis man vil kigge på det i udvalget, men det er min opfattelse, at det ikke er sagen i denne forbindelse, at det er andre veje, man skal gå for at løse det problem. Lad os da gå disse andre veje og så samtidig aflive denne tåbelige omsætningsafgift, der gør det vanskeligt at flytte sin arbejdsplads fra Skive til København eller omvendt. Som hr. Christophersen var inde på, har det noget med arbejdsmarkedet at gøre, men det har noget med meget videre ting at gøre, det har noget med den personlige frihed at gøre, det har noget med boligkapacitetens rette udnyttelse at gøre, og det har, når man tænker på eksemplet med manden, der bor i Kastrop og arbejder i Bagsværd, rigtignok også noget med de kollektive og de individuelle trafik anlæg, altså trafikinvesteringerne, at gøre, dette, at vi lader være med at opret-

holde en sådan mobilitetshæmmende foranstaltning, som 2½ pct.s afgiften er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

§ 71-udvalget:

Udtræder: Chr. Christensen

Nyt medlem: Inge Krogh.

Udvalget om offentlige arbejder:

Udtræder: Inge Krogh

Nyt medlem: Bracher.

Udtræder: Bracher

Ny stedf.: Inge Krogh.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om et dyrtidstilskud.

Forslaget er et led i regeringens kriseplan. Det må ses i sammenhæng med arbejdsministerens forslag til lov om midlertidig ændring af dyrtidsregulering af arbejdsvederlag. Forslaget går ud på, at de tre dyrtidsportioner, der ventes udløst til marts, henholdsvis april, ved pristallene 121, 124 og 127, afløses af et skattefrit dyrtidstilskud til hver enkelt lønmodtager på 1.000 kr. for det år, som ordningen omfatter, nemlig perioden marts-april 1974 til marts-april 1975.

Tilskudsbeløbet på 1.000 kr. — dog højst 10 pct. af lønindtægten — er fastsat således, at lønmodtagere i LO-området og offentligt ansatte med tilsvarende lønninger vil få fuld dækning for den købekraft, der går tabt ved bortfaldet af de tre dyrtidsportioner. I denne forbindelse er der naturligvis taget hensyn til den merskat, som dyrtidsportionerne ville have betydet for lønmodtagerne, og til, at man undgår de prisstigninger, som